

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Benchmarkverordening: keerpunt en ijkpunt voor financiële graadmeters

Rank, W.A.K.

Citation

Rank, W. A. K. (2018). Benchmarkverordening: keerpunt en ijkpunt voor financiële graadmeters. *Financial Investigator*, 2018(2), 19. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/70046>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/70046>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

DOOR PROF. MR. W.A.K. RANK, ADVOCaat BIJ NAUTADUTILH TE AMSTERDAM
EN HOGLERAAR FINANCIËEL RECHT AAN DE UNIVERSITEIT LEIDEN

COLUMN

Benchmarkverordening: keerpunt en ijkpunt voor financiële graadmeters

Sinds 1 januari 2018 is de Europese Benchmarkverordening van kracht. De verordening bevat primair regels voor instellingen die benchmarks beheren en instellingen die input voor benchmarks leveren. De verordening heeft echter ook gevolgen voor gebruikers.

Benchmarks worden in de financiële sector gebruikt om het uit hoofde van een financieel instrument of contract te betalen bedrag te bepalen, om de waarde van een financieel instrument vast te stellen of om de prestaties van een beleggingsportefeuille of een beleggingsfonds te meten. In dit verband denke men allereerst aan referentierentes zoals LIBOR en EURIBOR. Deze interbancaire rentetarieven worden onder meer gebruikt ter bepaling van de bij leningen te hanteren rentevoet. Men denke ook aan kapitaalmarktindices zoals de Dow Jones-index en de MSCI. Deze indices reflecteren de performance van bepaalde beleggingen en worden gebruikt als een maatstaf om de performance van andere beleggingen – individuele portefeuilles of beleggingsfondsen – mee te vergelijken en als model om na te volgen en in overeenstemming daarmee te beleggen.

De LIBOR- en EURIBOR-affaires zijn voor de Europese wetgever aanleiding geweest om met nieuwe regelgeving te komen, om het vertrouwen van de markt in de diverse benchmarks te herstellen. De eerste maatregel was het opnemen van een bepaling in de Europese Verordening inzake marktmisbruik. Deze bepaling kwalificeert het verspreiden van onjuiste informatie of het aanleveren van onjuiste input met het oog op de bepaling van een benchmark als marktmanipulatie en daarmee als een strafbaar feit. De tweede maatregel is het uitvaardigen van de Benchmarkverordening. De Benchmarkverordening voorziet in een gemeenschappelijk regelgevend kader om in de EU de nauwkeurigheid en integriteit te waarborgen van financiële kerngetallen die worden gebruikt als benchmarks in financiële instrumenten en contracten of om de prestatie van beleggingsfondsen te meten. Doel van de verordening is bij te dragen aan de goede werking van de interne markt en de bescherming van consumenten en beleggers.

Beheerders van benchmarks zullen een vergunning moeten hebben of zich moeten laten registreren bij de toezichthouder. Marktpartijen die data aanleveren voor het vaststellen van een benchmark zullen juiste gegevens moeten aanleveren en belangenconflicten moeten voorkomen. De Benchmarkverordening heeft echter ook gevolgen voor gebruikers van benchmarks.

Indien een prospectus betrekking heeft op beleggingsproducten die verwijzen naar een benchmark, dient de uitgever of de aanbieder ervoor zorg te dragen dat in het prospectus duidelijk wordt aangegeven of de benchmark afkomstig is van een beheerder die is opgenomen in het daarvoor bestemde openbare register van ESMA. De vraag is of uitgevers en aanbieders zich daarvan voldoende bewust zijn.

Een onder toezicht staande instelling mag een benchmark alleen gebruiken in de EU als de benchmark of een in de EU gevestigde beheerder van de benchmark is opgenomen in het register van ESMA. De verordening voorziet in een overgangsregeling met betrekking tot het gebruik van bestaande benchmarks. Deze verplichting zal daarna echter tot problemen kunnen leiden bij het gebruik van benchmarks uit derde landen waarvan de beheerder zich niet in de EU wil laten registreren.

Onder toezicht staande instellingen die een benchmark gebruiken, moeten op voorhand plannen maken voor het geval dat een benchmark wordt gewijzigd of niet langer beschikbaar is, zo mogelijk door op voorhand te voorzien in een alternatieve benchmark. Zij dienen deze plannen ook te incorporeren in de contracten met cliënten. Is dat waarschijnlijk al niet eenvoudig bij nieuwe overeenkomsten, bij bestaande overeenkomsten lijkt dat nagenoeg onmogelijk. «